

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno DLXXVII. ad annum DXC.

Parisiis, 1644

Epistola VII. Gregorii Papae I. Ad Ianvarivm Episcopvm Calaritanvm. De
Grauiniae abbatissae sacramento.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15221

Math. 18.

dominica voce præcipitur: *Ne contemnatis unum ex his minimis.* Qui ergo non despici a præcipiente desiderat, præceptoris verba non renuat: quia & is quem vas electionis

Ephes. 4.

Redemptor sibi noster testatus est esse, seruare nos vnitatem spiritus in vinculo pacis admonuit. Vnde quisquis hoc se teneri salutis vinculo non recusat, quæ sunt pacis studeat, & locum hosti non præbeat, vt facta fortius valeat vnitatem calcari, qui in fratrum sæua poterat diuisione grafari. Si vero, quod non optamus, erroris huius deprehenduntur iaculo vulnerati, ecclesiasticæ adhortationis est eis adhibenda curatio, vt aut inter oues dominicas, si sanati fuerint, permaneant, aut ab vnitatem ecclesiastici corporis excidantur; quatenus & magnum ex damno modico lucrum fiat, & totum faciat liberum pars amissa. Nam & prouidi sollicitudo pastoris ouem languidam quæ curationem non recipit, ne alias languoris sui labe contamine, a sanarum consortio non differt eiicere, sciens ceterarum se sanitatem non aliter nisi huius posse eiectione seruare. Proinde iterum fraterna caritate commoneo, vt summa hoc vigilantia perscrutari, & summo quæ scripsimus seruare studio debeatis, ne rectam fidem quam geritis, dubiam aliorum consortio faciatis. Nam qui non corrigit refecanda, committit. Itaque magna vobis solitudine, magna omnino prouisione pensandum est, vt nec aliis eorum persona scandalum, nec vobis opinio sit nociua, quatenus tanto fraternitati vestræ de commissis ouibus pastoris lucra proficiant, quanto vos ad earum custodiam & sincera dilectio & credita fecerit cura sollicitos.

EPISTOLA VII.

GREGORII PAPÆ I.

AD IANVARIVM EPISCOPVM CALARITANVM.

De Grauinix abbatissæ sacramento.

Gregorius Ianuario episcopo Calaritano.

Grat. 19. q.
3. c. Quia ingredi-
bus.

QVIA ingredientibus monasterium conuertendi gratia vltius nulla sit testandi licentia, sed res eorum eiusdem monasterii iuris fiant, aperta legis definitione decretum est. Quod cum pene omnibus notum sit, in magnam nos Grauinix abbatissæ monasterii sanctorum

Grauiini atque Luxorii insinuatio admirationem perduxit. Quæ Siricam monasterii sui abbatissam, postquam regendi suscepit officium, condito testamento legata quibusdam asseruit reliquisse. Et dum de sanctitatis vestræ sollicitudine quæreremus, cur res monasterio competentes ab aliis pertulerit detineri, communis filius Epiphanius archipresbyter vester præsens inuentus respondit, præmemorata abbatissam vsque ad diem obitus indui se monachica veste noluisse, sed in vestibus quibus loci illius vtuntur presbyteræ permansisse. Ad hæc replicabat prædicta Grauinia hoc pene ex consuetudine licuisse, adeo vt abbatissam quæ ante superscriptam Siricam fuerat, talibus vsam fuisse vestibus allegaret. Cum ergo de qualitate vestium nec nos mediocriter cœpissimus ambigere, necessarium visum est nobis, tam cum consiliariis nostris, quam cum aliis huius ciuitatis doctis viris, quid esset agendum de lege tractare. Qui tractantes responderunt: Postquam solenni more abbatissa ab episcopo ordinata est, & in monasterii regimine per annos plurimos vsque ad vitæ suæ transitum præfuit; vestis qualitatem ad culpam forte episcopi respicere, qui eam sic esse permiserit, non tamen potuisse monasterio præiudicium irrogare, sed res ipsius eidem loco, ex eo quo illuc ingressa & abbatissa constituta est, manifesto iure competere. Et ideo quia ex dimissis illicite rebus xenodochium possessionem asserit indebite retinere; his vos hortamur affatibus, vt quia & monasterium & xenodochium ipsum in vestra est ciuitate positum, omni cura ac studio providere debeatis, quatenus si possessio ipsa ex nullo præcedenti contractu, sed ex memoratæ Siricæ legato descendit, antedicto monasterio postposito strepitu vel excusatione reddatur. Si vero ex alio forte dicitur obuenisse contractu, aut fraternitas vestra, inter partes cognita veritate, quod legalis suaserit ordo definiat, aut mutuo sibi consensu arbitros eligant, qui earum valeant allegationes discindere. A quibus quidquid fuerit statutum, ita vestra prouisione seruetur, vt nullum inter venerabilia loca iurgium remaneat, quæ magnopere alterna pacis sunt fouenda concordia. Alia igitur omnia quæ ex testamento prænominatæ Siricæ detinentur, quippe quod nullum esse legali sanctione permittitur, necesse

est vt iuri monasterii fraternitatis vestræ sollicitudine sacerdotali per omnia studio reparentur : quia imperiali constitutione aperte sancitum est, vt ea quæ contra leges fiunt, non solum inutilia, sed etiam pro infectis habenda sint.

EPISTOLA VIII.

GREGORII PAPÆ I.

AD INNOCENTIVM, MARINIANVM, &c.

De tempore paschæ requirendo a metropolitano, & de licentia abeundi a prouincia ab eodem postulanda.

Gregorius Innocentio, Mariniano, Libertino, Agathonis & Victori Sardiniae episcopis.

COGNOVIMVS quod mos vestræ sit insulæ post paschalem festiuitatem, vobis euntibus, aut directis responsalibus vestris ad metropolitano vestrum, vtrum sciatis, an minime, ipse vobis de venturo pascha scripta debeat denuntiatione mandare. Et quantum dicitur quidam vestrum hoc facere secundum consuetudinem postponentes, aliorum quoque ad non obediendum corda peruertunt. Additur etiam quod ex vobis aliqui pro ecclesiæ suæ emergentibus causis transmarina petentes, sine prædicti metropolitani sui cognitione, vel epistolis, sicut Canonum ordo constituit, audeant ambulare. Hortamur ergo fraternitatem vestram, vt antiquam ecclesiarum vestrarum consuetudinem exequentes, tam de suscipienda paschali denuntiatione, quam etiam si quemdā vestrum pro causis propriis vbicumque compulerit ambulare necessitas, ab eodem metropolitano vestro secundum indictam vobis regulam petere licentiam debeatis, nec eum postponere in aliquo præsumatis; excepto si, quod non optamus, contra eundem metropolitano vestrum habere vos aliquid causæ contingat, vt ob hoc sedis apostolicæ iudicium requiratis. Nam iis qui petere festinant licentiam, quod scitis, per Canones etiam antiquorum patrum institutione habere permissum est.